

"Minun pitäisi varmaan lähteä", Teijo sanoi ja huokaisi hiljaa. Mies varmaan toivoi, että pyytäisin häntä jäämään. "Joo, mene vain. En saa tätä raporttia kirjoitettua, kun olet siinä häiritsemässä", vastasin ohimennen ja syvennyin tietokoneeseen. "Jos minä joisin tämän ensin loppuun?" Teijo ehdotti ja nosti tölkkinsä sohvapöydältä. Pöytään jäi jälki pohjasta, mutta en jaksanut enää valittaa asiasta. Tarkkailin sivusilmällä miestä kirjoittaessani. Hän tuijotti tyhjänä tölkkiään. Jos sitä kaljaa on pakko juoda koko ajan, niin joisi edes jotain laadukkaampaa. Kaljatölkki kalahti pöytään ja mies nousi. "Minä menen nyt", Teijo sanoi, mutta jäi norkoilemaan ovelle. Aivan kuin hän odottaisi jotain. "Joo mene, äläkä tule takaisin", naurahdin puoliksi tosissani. Teijo nauroi hieman väkinäisesti takaisin ja lähti, luojan kiitos. Oven lukon napsahdettua kiinni, nousin työtuoliltani ja menin nostamaan kaljatölkin pantillisten pullojen pussiin. Palasin työtuolilleni ja keskityin tekstiini. Tökin jättämä jälki alkoi tummua. Sovhapöydän tumma pinta tummui entisestään ja tölkin jäljestä alkoi valua tummaa mustemaista jähmeää nestettä. Tummuus tippui pöydältä vaalealle matolle ja pisarat kerääntyivät yhteen. Musta imeytyi nukkaan ja alkoi valua maton reunoilta pitkin parkettia. Se liikehti puulattian kuvioita pitkin ikkunaseinälle ja kietoutui patteriin. Vähitellen ikkunan karmien raosta alkoi pulpahdella lisää tummuutta. Se pääsi sisään asuntoon ulkoa päin, mutta sitten sisäinen mielikuvitusmaailma alkoi ruokkia sitä. Mustaa mustetta sakeampaa valui alas ikkunalaudalta ja värjäsi loputkin ikkunan alla lämmittäneestä patterista. Synkkyys jatkoi matkaansa pitkin lattiaa. Se alkoi aaltoilla, ja aallot loiskuivat vasten seiniä. Seiniltä roiskeet lähtivät kasvamaan, kuin taimet ylöspäin. Pian vaaleankeltaiset seinät olivat mustat. Raskas tahnamainen neste sai jalat ja kiipesi kattoon, peittäen senkin vähitellen. Työnsin punaisen kiharan pois silmieni edestä. Se oli valunut nutturasta otsalleni huomaamatta. Heräsin puhelimen ääneen. Etsin pimeydessä puhelintani ja löysin sen lopulta tyynyni alta. "Moikka, voisitko tulla hakemaan?" Teijo skarppasi puhelimen toisessa päässä. "Kello on kaksi yöllä! Täällä on niin pimeääkin", murahdin puhelimeen ja olin jo aikeissa sulkea sen. "Tämä kerran?", Teijo aneli. "Tämä on sitten viimeinen kerta", sanoin ja tarkoitin sitä. Etsin autonavaimeni ja raahauduin pimeyteen. Teijo odotti torin kulmalla yhdessä kavereidensa kanssa huojuen. "Voisinko minä tulla vaikka luoksesi?" Teijo ehdotteli päästyään takapenkille. Humalaisen miehen kompuroidessa penkille hänen perässään seurasi salakavalasti musta. Se näki uuden tilaisuuden ja otti jäisestä maasta vauhtia. Ennen oven kolahdusta tumma tahna ehti luikahtaa autoon. "Et voi", sanoin jyrkästi. "Hei jooko, kulta", Teijo yritti ja nojautui kohti etupenkkiä. Teijon humalanhajuinen hengitys kantautui ilmatilaani keskikonsolin päältä. Mojutin miestä valoissa kyynärpäällä rintakehään, jotta hän lähentyisi takaikkunaa. Muste hiveli Teijon jalkoja. Se kietoutui niiden ympärille ja kiehnäsi isäntäänsä. Huomasin miehen nukahtaneen takapenkille. Harmittelin, että olin juuri ostanut uuden auton. Vanhan Escortin olisi voinut ajaa raiteille odottamaan. Synkkä tummuus ikävystyi. Se nousi pitkin kuljettajan penkin selkänojaa, mutta varoi näyttäytymästä. "Noniin, lähde vetämään sitten, perillä ollaan", huusin takapenkin nahjukselle. "Roosa, tiedätkö sinä kuinka paljon minä sinusta välitän?" Teijo havahtui hereille. "Et paskan vertaa", hymyilin miehelle ja viittasin kohti ulko-ovea. "Roosa hei, minulla on vähän vaikeaa", Teijo puolustautui. "Minä tiedän sen. Olet sen muutamaan otteeseen kertonut. Ja sen myös kuinka vaikea lapsuus sinulla oli ja kuinka huonot välit sinulla on sukulaisiisi", ärsyynnyin. Teijo yritti taas aloittaa sen säälipelin. Teijoa täytyy ymmärtää ja tukea. Teijon vanhemmat erosivat, kun Teijo oli pieni. Musta alkoi aaltoilla Teijon ympärillä. Se hytkyi ja kiusoitteli miestä. "Minun kaikki ongelmani johtuvat menneisyydestäni", Teijo sammalsi ja sai takapenkin oven auki. "Mutta nyt asiat ovat paremmin, kun sinä olet siinä", Teijo huokaisi. Musta hätkähti. Se alkoi valua takaisin kohti autoni lattiaa. Tummuus kiertyi pois miehen nilkoista ja päästi ne nousemaan autosta. "Minä

rakastan sinua”, Teijo sanoi ja jäi seisomaan auton ulkopuolelle käsi ovenkahvalla. ”Moro”, huikkasin ja Teijo löi oven kiinni. Ehkä hän sanoi rakastavansa minua vain siksi, että saisi kuulla minun sanovan samat sanat takaisin? Ei, enhän rakastanut häntä, en todellakaan, en oikeastaan enää tuntenut mitään häntä kohtaan. Ajoin takaisin kotiin. Olin niin väsynyt tästä koko säädöstä Teijon kanssa. Halusin nukkua, mieluiten ikuisesti. Synkkäänkin aamun oli herättävä. Heräsin ja näin vain mustaa. Katsoin ennen niin avaraa huoneistoani, joka puolella pimeyttä. Sama autonikin vallannut tummuus imi kaiken valon ja tuntui läpäisemättömältä. Kohotin käteni ylös, kurkottaen kohti aaltoilevaa kattoa. Samassa katon notkea jo lähes kiinteä aine, alkoi venyä kohti kättäni. Se hiveli sormenpäitäni ja kämmentä ja pian peitti koko käden. Nousin istumaan sängyllä ja iso klimppi katosta rojahti niskaani. Olin yltä päältä mustan tahnan peitossa. Istuuduin sängyn laidalle. Jalkani näyttivät olevan osana lattian laineita, ja jokainen liike sai vain tummuuden aaltoilemaan allani lisää. Menin kylpyhuoneeseen ja toivoin saavani mustan pois peseytymällä. Laskin vettä jo mustuneeseen kylpyammeeseen, mutta kraanasta valuikin vain samaa aaltoilevaa nestettä. Menin takaisin pimeyden valtaamaan huoneistooni epätoivon vallassa. Hapuilin puhelintani. Yritin saada näytön päälle valaisemaan tummuutta, mutta puhelinkin oli mustan vallassa. Heitin sen ärsyyntyneenä seinään ja se sulautui osaksi pimeydessä pyöritelevää tapettia. Miten pääsisin tästä kaikesta eroon? Huomasin, etten oikeastaan tuntenut jalkojani. Ne alkoivat sulautua vähitellen kokonaan tummaan nesteeseen, joka oli kerääntynyt ympärilleni. Koko kehoni alkoi valua kohti nestettä ja niin tulin osaksi sitä. Olin yhtä mustan kanssa, en ollut enää oma itseni. Liikuttelin raajojani, mutta liikutinkin pimeyttä. Huoneiston ulkopuolella täytyi olla valoa. Talonmies tuli vastaan aulassa. Hän katsoi lävitseni eikä tervehtinyt. Jos hän ei tunnistanut minua? Järkyttyessäni pyöritelevä muste iloitsi ympärilläni. Lähdin rapusta koko musta mukani. Valuin katua eteenpäin. Tämä oli jo liikaa! Halusin palauttaa pimeyden. Palauttaa sen sinne mistä se oli tullutkin. Pysähdyin pohtimaan mustan merkitystä. Milloin se oli tullut luokseni? Nousin puiston penkille vähitellen pitkin penkin jalkoja. Ja jäin hetkeksi valumaan pitkin poikin penkkiä. Teijo oli hivuttanut omia mustia lonkeroitaan minun elämääni. En halunnut jakaa elämääni synkkyiden kanssa, enkä Teijon. Olin halunnut vain hieman leikkiä, niin kuin olin leikkinyt niin monen muunkin kanssa. Mutta Teijo olikin rakastunut. Valuin takaisin maankamaralle ja lähdin liukumaan alas puiston mäkeä, kohti päämäärääni. ”Anteeksi, ei ollut tarkoitus törmätä”, vastaan tullut mies hätkähti ja astui askeleen taaksepäin. Musta oli yrittänyt kaataa hänet. ”Joo, ei mitään”, mutisin. ”Hei, Roosa, kyllähän me tunnetaan”, mies virnisti ja katsoi minuun. Musta vilkaisi miestä, sitten minua. Sen kulmat kohosivat merkitsevästi ja se loiskahti eteeni. ”Sinähän vain näytät entistä paremmalta”, mies hymyili. Hymy oli todella tuttu. Tuijotin miestä. Tummuus oli vaihtanut taktiikkaa, se yritti hyökyaallon lailla vyöryä takaa ylitseni. ”Matias”, tajusin. ”No niin. Sinusta ei ole kuulunut pitkään aikaan”, Matias helpottui muistaessani hänet. ”Juteltiin varmaan viimeksi valmistujaisissa”, minä muistin. ”Kyllähän sinä olit opiskelijabileiden kuumin aina minun mielestäni, mutta nyt! Hei tuo punainen tukka kyllä sopii sinulle”, Matias ylisti. ”Yritätkö sinä todellakin edelleen iskeä minua?” Virnistin miehelle. ”Oletko sinä vapailla markkinoilla? Siinä tapauksessa yritän”, Matias sanoi ja katsoi silmiini odottavana. ”Et kai sinä enää sen Teijon kanssa?” ”No en!” Ja tein päätöksen. ”Minä olenkin aina miettinyt, että olisiko meidän välille voinut tulla jotain, jos minä en olisi seurustellut”, pohdin. Sisimpäni, joka oli valunut kauas alas, alkoi palata kehooni ja tunsin itseni vähitellen taas ihmiseksi. Tummuus alkoi kutistua. Nyt oli sen vuoro hätäntyä. Massa kutistui pisaroiksi ja pisarat roiskuivat ympäriinsä juttellessani Matiaksen kanssa. Mustuus yritti epätoivoisesti kerääntyä takaisin yhteen, mutta potkaisin sen jalallani kauemmas minusta. Tumma kuvatus luovutti viimein valtausyrityksensä ja jäi väijymään

taakseni. "Mennäänkö vaikka kahville, vai onko sinulla kiire?" Matias ehdotti toiveikkaana. "Minun täytyy hoitaa yksi juttu, mutta miten olisi illalla?" Ehdotin ja katsoin komeaa miestä. En ollutkaan tajunnut kuinka kivan näköinen Matias oli. "Nähdään siis illalla, minulla on kyllä numerosi. Säästin sen kouluajoilta", Matias sanoi ja iski silmänsä. "Ai sinä olit suunnitellut nappaavasi minut jo kouluaikana?" Sanoin esittäen tuhtunutta. "Pakko myöntää", Matias totesi pidätellen hymyään. "Hei, minä en ole valmis mihinkään vakavaan", sanoin. En halunnut Matiaksen odottavan liikoja. "Onko minun kanssani ollut koskaan kovin vakavaa?" Matias virnisti. Hyvästelimme toistaiseksi ja jatkoin matkaani. Painoin summeria ja Teijo päästi minut sisään alaovelta. Nousin portaat ylös kolmanteen kerrokseen. Musta hyppi perässäni porras portaalta. Se oli jo hyväksynyt tappionsa ja odotteli innoissaan kotiin pääsyä. Teijo oli ovella vastassa murheellisena ja tyhjänä. Osa tummuudesta oli kiivennyt edeltä pitkin ränniä ja palannut mieheen. "Aika tyylikästä jättää tekstiviestillä", Teijo sanoi vihaisesti ja päästi minut sisään asuntoon. Istuuduin sohvalle ja katselin ympärilleni. Musta hengaili jaloissani ja hytkyi malttamattomana. Kolmesta jallupullostakaan yksi oli näköjään enää hyllyllä. Tuhahdin hieman paheksuvasti kun Teijo palasi huoneeseen karahvi ja matala lasi kädessään. "Otatko sinä", Teijo kysyi ja kaatoi itselleen. "Ai konjakkia? No en todellakaan", tuhahdin. "Loppuiko jaloviina?" Teijo katsoi minua surullisena. "Onko sinun pakko olla noin ilkeä?" "Vika ei ole sinussa vaan minussa", latelin. "Eikö me voida vielä yrittää?" Teijo ehdotti. "Sinä voit muuttua." "Joo, en minä voi", pudistin päätäni. Teijo alkoi kyynelehtiä. Musta sai merkkinsä ja alkoi levittäytyä onnellisena asuntoon. "Onko tässä kaikki minun tavarani?" Kysyin Teijolta ja osoitin muovipussia olohuoneen nurkassa. "Tämä puska on kanssa sinun", Teijo nikotteli ja ojensi olohuoneen pöydällä olleen kasvini. Kiva juttu, kasvi oli pudottanut kaikki kukkansa. Olin saanut sen kukkimaan pitkästä ajasta ja tuonut sen Teijolle hoitoon joululoman ajaksi. Toisaalta, eihän kasvi voi millään kestää ainaista pimeyttä? Otin tavarani ja tein lähtöä. Vaihdoin huonekasvini mustaan, joka riehui jo asunnossa. Päästin sen takaisin isäntänsä luo, ja katselin hetken sen loiskumista lattiassa ja kiipeilyä seinillä. Tunsin riemua, sillä se ei enää vallannut minun asuntoani. "Jos minä tulisin kuitenkin saattamaan?" Teijo pyyhki silmäkulmaansa. "Minä pärjään kyllä", torjuin miehen, taas kerran. "Et sinä millään saa kannettua kaikkea tuota", Teijo huomautti ja oli jo vetämässä takkia päälleen. "Et tule", sanoin jyrkästi ja tein torjuvan eleen kädelläni. Teijo jäi seisomaan eteiseensä takki puoliksi päällään kun lähdin. Musta viekoitteli hänen ympärillään ja kietoi miehen takaisin kotiinsa. Alaovelle päästessäni huomasin sateen. Satoi vettä, ei mustia kyyneleitä. Hymyilin sateelle ja astuin loskaan suojaten kallisarvoista kasviani. Musta tuli välillä morjestaamaan minua, varmasti vain ihan hyvässä hengessä ja vanhojen aikojen muistoksi. Kerran olin näkevinäni sen bussissa. Se vilahti ohi näyttäen kieltään.